

Szavad sincs szépség tériszonyára

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXIII. évfolyam, 42. szám, 2019. október 18.

Kovács András Ferenc: Requiem tzimbalomra. Örömuzene – darabokban. Megjelent Kovács András Ferenc hatvanadik születésnapjára. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 2019, 81 oldal, 2999 Ft

Első olvasatra a szép hangzás mögött felsejlő elmúlás fölötti jól ismert szomorúság van megénekelve, de annyira más, mint amit unásig ismer az ember e témában, hogy újra elolvassa, és akkor a vers egy-egy pontján megáll, vesz pár lélegzetet, és megkérdi magától, mert ki mástól, hogy milyen is a „fénypárás ég”, aztán rájön, hogy pontosan tudja, hogy milyen, csak azt nem tudta, hogy így is lehet mondani. Az efféle ahák csak úgy bele vannak tékozolva a sorokba, és már megyünk is tovább, és a tizenvalahányadik olvasatnál megajándékoz a vers annak a szándék- és moralizálásmentes érzékelésével, hogy a civilizáció milyen otromba tud lenni a nem-emberi, örömteli létezők iránt. Pusztán azzal, hogy szó- és ritmuskapcsolatokat talál, amíg el nem jut a nem találhatóig. És egyszer csak fölvilan, teljesen váratlanul, mondjuk egy versolvasás utáni sétán, hogy Mozart *Varázsfuvolója* is ezt érzékeltette a Monostatosnak szerzett bájos, bumfordi dallamokkal.